

Α Π Ο Μ Ι Α Κ Ο Υ Ν Ι Α Σ Τ Ο Ν Ν Ε Ι Λ Ο

Α΄. Μικρή εισαγωγή

— Ποιος γνωρίζει ποια είναι η Χώρα του Νείλου;...

— (...) Η Αίγυπτος. Πανάρχαια, όπως και η Ελλάδα! Και η οποία βρίσκεται στη Βόρεια Αφρική.

— Εκεί θα μεταφερθούμε σήμερα... Μα, όχι στην τωρινή Αίγυπτο αλλά σε κείνη των 3.500 χρόνων πριν! Πυραμίδες! Βασιλιάδες Φαραώ! Ειδωλολατρικοί ναοί, αγάλματα θεών, γλυπτά, ιερογλυφικά! Με κέντρο τον ποταμό - θεό Νείλο και τη μεγαλόπρεπη πόλη Μέμφιδα!

Από εκεί λοιπόν θα αρχίσει σήμερα η ιστορία μας. Και μάλιστα από μια πανέμορφη όχθη του Νείλου με ψηλά δένδρα και πυκνές καλαμιές. Από μια κούνια μέσα στον Νείλο!...

Β΄. Αγιογραφική διήγηση

Κανείς, παιδιά, δεν είδε τη δακρυσμένη Ισραηλίτισσα που ασημέρωτα ακούμπησε στα ήσυχα νερά του Νείλου την παράξενη μικρή βαρκούλα. Με πνιγμένα αναφιλητά, γύρισε και χάθηκε. Άφηνε στη φύλαξη του Κυρίου Σαβαώθ το νεογέννητο αγοράκι της. Εάν Εκείνος ήθελε, θα το γλύτωνε από την οργή των Αιγυπτίων. Η νέα εντολή του Φαραώ ήταν επίσης αυστηρή σαν την πρώτη, που θανάτωνε με μαχαίρι τα νεογέννητα αγόρια τους.

Τώρα, κάθε εβραϊόπουλο που γεννιέται, έπρεπε να ρίχνεται στο Νείλο. Τροφή στους κροκόδειλους.

Οι Βασιλιάδες των Αιγυπτίων μισούν τώρα πλέον τους Εβραίους, που τόσο πλήθυναν και θέλουν να τους εξοντώσουν. Να τους εξοντώσουν τελειωτικά!

Όμως, μια οικογένεια Εβραίων έχει το δικό της σχέδιο. Με θερμή πίστη και προσευχή στον Ένα Αληθινό Θεό, προχωρεί. Να, εδώ, σε αυτά τα νερά, δίπλα στη λιμνούλα των Βασιλιάδων θα ρίξουν την κουνίτσα. Και θα την δουν εκείνοι, όταν έρθουν.

Θεέ μου! Ας λυπηθούν και ας σώσουν το χαριτωμένο αγοράκι μας!

Κρύφτηκε μέσα στα δένδρα και τις καλαμιές η αδερφή του, για να παραμονεύει και να δει τι θα γίνει...

Και να! Μέσα στο ηλιόλουστο πρωινό έφτασε η βασιλοπούλα με τη συνοδεία της, να δροσιστούν στα νερά!

— Τι είναι αυτό; φωνάζει με έκπληξη μια υπηρέτρια. Όλες μαζεύτηκαν γύρω από την παράξενη μικρή βαρκούλα. Ένα καλαθάκι καλά πλεγμένο από χορτάρι ασφατωμένο μέσα-έξω και σκεπασμένο με

αριοπλεγμένη λυγαριά!... Η υπηρέτρια με εντολή της πριγκίπισσας μπαίνει στα νερά και σηκώνει στα χέρια το μικρό παράξενο πλεύσιμο!

—Κούνια! κούνια! φώναξαν όλες μόλις το άνοιξαν! Ένα πανέμορφο βρέφος πνιγμένο στο κλάμα άρχισε τώρα να τους χαμογελά. Η πονετική, καλόκαρδη βασιλοπούλα συγκινήθηκε. Ήταν τόσο χαριτωμένο!

—Θα είναι από τα παιδιά των Εβραίων! είπε. Δεν θα το αφήσω να χαθεί! Θα το κάνω παιδί δικό μου! Πρίγκιπα στο παλάτι! Και θα το λέμε «Μωυσή», αφού σώθηκε μέσα από το νερό!...

—Μήπως, βασίλισσά μου, θέλετε καμιά γυναίκα Εβραία, για να σας θρέψει το παιδί; Πετάχτηκε τότε από την κρυψώνα της η αδερφή του μωρού, η Μαριάμ.

—Ναι. Πάρε το! Μεγάλωσέ το μου και θα σε πληρώσω καλά!...

Ο Θεός είχε κάνει το θαύμα Του! Και ο μικρός Μωυσής ξαναγύρισε στο σπίτι του. Ποιο να ήταν άραγε το σχέδιο του Θεού για αυτό το παιδί;... Θα μας το δείξει η συνέχεια.

Στο πατρικό του σπίτι λοιπόν, πέρασε ο Μωυσής τα παιδικά του χρόνια. Κι έμαθε πολλά και σημαντικά, που θα τα θυμάται πάντα.

Τα χρόνια πέρασαν. Έχει μεγαλώσει αρκετά. Ώρα τώρα να τον παραλάβει η κόρη του Φαραώ! Η ζωή του τώρα συνεχίζεται μέσα στο παλάτι...

Μορφωμένος ο Πρίγκιπας μέσα στο παλάτι, πώς θα ζούσε άραγε; ...

Και όμως! Δεν έκανε αυτό που θα ήταν φυσικό και δικαιολογημένο να κάνει. Δεν προτίμησε, πλούτη, φήμη, δόξα και αξιώματα βασιλικά. Αλλά;...

Αρνήθηκε να παραμείνει γιός της θυγατέρας του Φαραώ!

Ανόητο! Θα έλεγε κανείς! Ένας σκλάβος, να αρνείται τη βασιλική ζωή!...

Μα ο Μωυσής διαφορετικά σκέφτεται. Ένωθε τόσο ασφυκτικά μέσα σε εκείνο το περιβάλλον της δαιμονικής θρησκείας!

Μέσα στις δόξες και τις τιμές δεν μπορούσε να μένει ευχαριστημένος. Τα φιλήματα της σκλάβας μητέρας του τα ένιωθε νωπά στο μέτωπό του. Οι συμβουλές και τα λόγια της, να αγαπάει θερμά τον Θεό και τον λαό Του, δεν ήταν δυνατόν να ξεχαστούν!...

Έπειτα, πώς να ανεχτεί η ευαίσθητη καρδιά του τα μαρτύρια των συμπατριωτών του από τους Αιγυπτίους; Η πείνα τους, οι ξυλοδαρμοί, η σκληρή δουλειά μέσα στα λιοπύρια, η θλιβερή κατάντια των Ισραηλιτών του σπάραζαν την καρδιά! Δεν το άντεχε ο ίδιος να καλοπερνά με πλούτη και δόξα, τη στιγμή που οι αδελφοί του Ισραηλίτες υπέφεραν τόσα δεινά!...

Και την πήρε τη μεγάλη απόφαση. Με όπλο του την Πίστη στο Θεό των πατέρων του θα φύγει από τα ανάκτορα του Βασιλιά! «Προτιμά καλύτερα να ταλαιπωρείται και να κακοπαθεί μαζί με το λαό του Θεού παρά να έχει πρόσκαιρη απόλαυση πλούσιας αλλά αμαρτωλής ζωής στο βασιλικό παλάτι. Αυτή την κακοπάθεια τη θεωρεί μεγαλύτερο πλούτο από όλους της Αιγύπτου τους θησαυρούς» (Εβρ. ια΄ 24-26).

Και έφυγε, παιδιά! Έφυγε ο Μωυσής από την Αίγυπτο, φυγός και καταδιωγμένος, παραδίνεται στην Πρόνοια του αγίου Θεού. Με τη βοήθεια και προστασία Του, περνά τα σύνορα της Αιγύπτου και φθάνει στη γη Μαδιάμ. Εκεί παρουσιάζει μπροστά του ο Θεός έναν φιλόξενο και καλόκαρδο άρχοντα, τον Ιοθόρ. Αντιλαμβάνεται τα πνευματικά προσόντα του Μωυσή και τον κάνει παιδί του και σύζυγο της πιο αγαπημένης του κόρης. Ο μέγας πρίγκιπας της Αιγύπτου γίνεται τώρα βοσκός! Στα ήσυχα λιβάδια του υψηλού όρους Χωρήβ, θα ζήσει πιο κοντά στον Θεό του. Θα αναπνεύσει ελεύθερο και μυρωμένο αέρα. Ήταν τόσο πληκτικές και γελοίες εκείνες οι ειδωλολατρικές γιορτές στο παλάτι!...

—Δόξα στον Κύριο! Δόξα στον Κύριο! αναφωνεί τώρα η καρδιά του.

Και η σκέψη του μία. Ένας ο πόνος κι ο πόθος που κρυφά τον τραντάζει. Η ανακούφιση του λαού του Θεού...

Περνούν τα χρόνια. Ο Μωυσής μεγαλώνει. Η ταπεινή ζωή του βοσκού, του καλού οικογενειάρχη, η ησυχία και η προσευχή, στολίζουν το χαρακτήρα του με άλλη ομορφιά. Τον κάνουν πράο και ταπεινό. Δίνουν στον δυναμισμό της καρδιάς του φρόνηση. Θερμαίνουν την πίστη και την αγάπη του στο Θεό. Στερώνουν την εμπιστοσύνη του σε Εκείνον. Τώρα βλέπει πως ο άνθρωπος μόνος του, όσα προσόντα κι αν έχει, τίποτα δεν μπορεί να κάνει χωρίς τη βοήθεια του Θεού...

Και... μια μέρα... εντελώς ξαφνικά, ήρθε το κάλεσμα του Θεού! Τι έγινε;

Ενώ όλα ήταν ήρεμα και όμορφα ολόγυρά του... κάτι παράξενο συμβαίνει! Εκεί που έβοσκε, ξαφνικά η στιβάδα με τα βάτα γύρω στο βράχο, απέναντί του, έπιασε φωτιά! Μέτρα ύψος οι φλόγες!... Ποιος έβαλε τη φωτιά σε τούτη την ερημιά; Και τι φωτιά! Παράξενη! Οι τεράστιες φλόγες της δεν βγάζουν καπνό! Δεν καίνε τη βάτο!... Περίεργο!... Κάνει να πλησιάσει πιο κοντά. Να δει καλύτερα! Μα... στα πρώτα βήματα,... μέσα από τις φλόγες, ακούστηκε φωνή βροντερή και πρωτάκουστη!

—«Μωυσή, Μωυσή».

Ταράχτηκε! Ποιος είναι;... Τι συμβαίνει;!

—«Τι εστι;», ρωτάει.

—Μην πλησιάσεις εδώ! Λύσε και βγάλε το υπόδημά σου, γιατί ο τόπος αυτός που βρίσκεσαι είναι ιερός!...

Ο Μωυσής συγκλονίστηκε! Γύρισε αλλού το πρόσωπό του. Ένωθε ανάξιος να κοιτάζει προς το μέρος που του μιλούσε ο Θεός!

— Εγώ είμαι ο Θεός των πατέρων σου, Αβραάμ, Ισαάκ και Ιακώβ! Ξαναμίλησε ο Κύριος στο Μωυσή.

—Είδα τα παθήματα του λαού μου, τους στεναγμούς και τη θλίψη του κάτω από το μαστίγιο των Αιγυπτίων. Και ήρθα με την απόφαση να τους ελευθερώσω! Να τους βγάλω από τα χέρια του Δυνάστη και να τους οδηγήσω σε μεγάλη, εύφορη και πλούσια χώρα, που κυλάει μέλι και γάλα! Στη γη Χαναάν! Λοιπόν, έλα! το έργο αυτό θα το αναλάβεις εσύ! Εσύ θα πας εκπρόσωπός μου στον Φαραώ και θα βγάλεις τον λαό μου από την αιχμαλωσία! Εσύ θα τον οδηγήσεις ελεύθερο στη γη Χαναάν!

Βαθιά ευλάβεια συγκλονίζει τον Μωυσή. Η ταπεινή πια καρδιά του δεν στηρίζεται στα πολλά του προσόντα, τις ικανότητες και τη μεγάλη μόρφωσή του. Ούτε καν συλλογίζεται πως στο παλάτι του Φαραώ είχε σπουδάσει την τέχνη να είναι αρχηγός λαού! Νιώθει τόσο μικρός και ανίκανος για μια τέτοια ευθύνη!

—Και ποιος είμαι εγώ, Κύριε, που θα αναλάβω ένα τέτοιο έργο; είτε δειλά και με σεβασμό!

—Δεν θα είσαι μόνος σου, Μωυσή! Θα είμαι μαζί σου Εγώ. Θα σε βοηθώ και θα σε δυναμώνω! Και, πίστεψέ το, σε αυτόν εδώ τον τόπο, που βλέπεις τη λάμψη ετούτη και ακούς τη φωνή μου, σε λίγο καιρό θα με λατρεύετε εσύ και ο λαός μου!...

Ταπεινά και με υπακοή στη θεία Εντολή, είπε πάλι ο Μωυσής:

—Μάλιστα, Κύριε. Έτοιμος είμαι να εκτελέσω την εντολή Σου. Θα πάω στους Ισραηλίτες και θα τους πω ότι ο Θεός των πατέρων σας με στέλνει να σάς ελευθερώσω. Αν με ρωτήσουν όμως, ποιο είναι το Όνομά Του, τι θα τους πω;

—«Ο ΩΝ»! Δηλαδή Εκείνος ο Μόνος που πραγματικά υπάρχει, ο Αιώνιος! Αυτό είναι το Όνομά μου, «ο ων»! και θα πεις στους Ισραηλίτες να το θυμούνται αιώνια, από γενιά σε γενιά!

—Ναι, Κύριε. Αλλά, αν δεν με πιστέψουν; πρόσθεσε συνεσταλμένα πάλι ο Μωυσής. Δεν έβρισκε τον εαυτό του ικανό να τους πείσει.

Μα ο Θεός δίνει μεγάλες δυνάμεις στους ταπεινούς. Τους σπλίζει και με τη δύναμη να κάνουν θαύματα. Τέτοια δύναμη έδωσε τώρα και στο ραβδί του Μωυσή. Το έριχνε κάτω; γινόταν αγριεμένο φίδι! Το έπιανε στο χέρι του; ξαναγινόταν ραβδί. Με αυτό το ραβδί θα έπειθε τους Ισραηλίτες! Με αυτό θα θαυματουργούσε και σε τόσες άλλες δύσκολες ώρες!...

Ο Μωυσής όμως σκέπτεται πάντα ταπεινά! Δεν είναι φιλόπρωτος. Δεν αρπάζει περήφανα την αρχηγία που του δίνει ο Θεός. Σκέπτεται ότι κάποιος άλλος ίσως να ήταν καλύτερος σαν Αρχηγός αυτής της μεγάλης αποστολής. Και επισημαίνοντας τις αδυναμίες του, λέει πάλι παρακαλεστικά στον Κύριο.

—Κύριέ μου, σε παρακαλώ! Δεν είμαι ικανός εγώ για τέτοια αποστολή. Εγώ είμαι βραδύγλωσσος. Πώς θα μιλήσω;

Μα ο Κύριος τον ενθαρρύνει. Ποιος έδωσε στόμα στον άνθρωπο; Αυτιά και μάτια;... Εγώ δεν τα έδωσα; Ξέχασες πως σου είπα ότι θα είμαι μαζί σου; Εγώ θα σου δώσω λόγο. Μα ο Μωυσής παρακαλεί ξανά.

—Σε παρακαλώ, Κύριε, διάλεξε κάποιον άλλον, πιο ικανό από μένα και ανάθεσέ του την αρχηγία αυτού του έργου... Ο Θεός όμως τώρα γίνεται αυστηρός!

—Μωυσή, εσύ θα πας. Αφού όμως επιμένεις, πάρε βοηθό σου τον αδελφό σου Ααρών. Στο στόμα του θα βάλεις τα λόγια που σου είπα. Και θα μιλήσει εκείνος. Εγώ θα είμαι μαζί σας. Θα ανοίξω και το δικό σου και το δικό του στόμα. Και θα σας διδάξω ό,τι πρέπει να κάνετε.

Ο Μωυσής καταλαβαίνει ότι πρέπει να υπακούσει στην απόφαση του Θεού. Πιστεύει ότι δεν είναι άξιος για Ελευθερωτής και οδηγητής. Μα έχει απόλυτη εμπιστοσύνη στη βοήθεια που του υποσχέθηκε ο Θεός: « Εγώ θα είμαι μαζί σου».

Ετοιμάζεται και παίρνει το δρόμο του γυρισμού στην Αίγυπτο, για να εκτελέσει με άγιο φόβο την εντολή του Θεού.

Γ'. Συζήτηση

1. Στον χαρακτήρα του Μωυσή ο Θεός είδε από πριν κάποια ωραία στοιχεία, για να τον διαλέξει για μια τόσο μεγάλη αποστολή! Ποια ήταν αυτά;

α) Ήταν πραγματικά υπέροχη εκείνη η δυναμική πράξη της ζωής του. « Ηρνήσατο λέγεσθαι υιός θυγατρός Φαραώ», θεωρώντας μεγαλύτερο πλούτο το να κακοπαθήσει μαζί με το λαό του Θεού! Δεν τον αιχμαλώτισαν τα πλούτη και η δόξα. Αλλά η αφοσίωση και η αγάπη στον Θεό των πατέρων του και στον φτωχό λαό του. Και έφυγε από το βασιλικό παλάτι! Δυνατός, αποφασιστικός, ακέραιος χαρακτήρας. Ήξερε να κάνει θυσίες!

β) Τον θαυμάσαμε όμως και σε κάποια άλλη μεγάλη στιγμή. Την ώρα που ο Θεός με θαυμαστό τρόπο του φανερώνεται και του αναθέτει τη μεγάλη και τιμητική αποστολή. Λαχταρούσε την απελευθέρωση του λαού του και είχε πολλά προσόντα Αρχηγού.

2. Πώς φέρθηκε όμως; Άρπαξε την εξουσία και την αρχηγία με αυτοπεποίθηση και καμάρι, με διαβεβαιώσεις και υποσχέσεις ότι θα τα καταφέρει καλά;

—Όχι, φέρθηκε με ταπεινοφροσύνη. Δεν είμαι ικανός εγώ, Κύριε... είπε. Είμαι και βραδύγλωσσος... Όρισε, σε παρακαλώ, κάποιον άλλον, που θα τα καταφέρει καλύτερα από μένα!... Πόση σεμνότητα, ευγένεια, σοβαρότητα σκέψης και μεγαλείο ψυχής δείχνουν! Μετριοφρων και συνετός ο Μωυσής. Γι' αυτό και τον διάλεξε ο Θεός. Τέτοιους θέλει τους αρχηγούς του λαού Του.

Είχε λοιπόν πολλές και σπουδαίες αρετές, παιδιά, ο προφήτης Μωυσής. Αρετές που προκάλεσαν την ευαρέσκεια του Θεού! Και γι' αυτό ο Θεός τον τίμησε τόσο πολύ.

Τέτοιες αρετές πρέπει και μείς να ζητούμε από τον ουράνιο Πατέρα μας, παιδιά! Άγιες αρετές! Ουράνιες αρετές όχι επίγειες και εφήμερες! Να ζητάμε και μείς τις αρετές του Μωυσή.

Σύνθημά: Κύριε, χάρισέ μου τις αρετές του Μωυσή!

Παιχνίδι - Το αλλιώτικο κρυφτό

Ένα παιδί κρύβεται και όλα τα υπόλοιπα «τα φυλάνε»! Μόλις τελειώσουν το μέτρημα ψάχνουν να βρουν αυτόν που κρύφτηκε. Όποιος τον βρει κρύβεται μαζί του στο ίδιο μέρος, μέχρι που όλοι οι παίκτες να στριμωχτούν στην ίδια κρυψώνα. Στο επόμενο παιχνίδι κρύβεται μόνο του το παιδί που πρώτο βρήκε τον κρυμμένο σ' αυτό το παιχνίδι.